

[Erna Sørensen.]

fald være meget opmuntrende for de forældre, hvis børn har disse større eller mindre organiske fejl, og hvoraf kun et fåtal er virkelig evnesvage børn, at det drejer sig om en almindelig form for undervisning, og at man slet ikke i denne forbindelse tænker på, at der er tale om offentlig forsorg.

Mine betragtninger, som støttes af mit parti, medfører, at jeg gerne vil stille det direkte forslag til den højtærede socialminister, om han ikke kan lave ordningen således, at den lægges ind under undervisningsministeriet, og at den kun, hvor der er tale om den rene forsorg, får med socialministeriet at gøre. Jeg ved godt, at man står overfor praktiske vanskeligheder, men dem er vi jo til for at overvinde, og jeg vil gerne henstille, at ministeren tager mine tanker op til velvillig overvejelse. Jeg betragter det i virkeligheden som et direkte forslag til den højtærede socialminister. Jeg håber, at vi i det udvalg, som vil blive nedsat, får mulighed for at undersøge hele spørgsmålet og drøfte, hvad vi allerede nu ved denne omordning kan træffe bestemmelse om, og at vi iøvrigt behandler kommissionsbetænkningen stykke for stykke. Jeg siger ligesom den ærede ordfører for venstre, at man jo ikke af denne ændring af forsorgsloven kan se alt det, som socialministeren er kommet frem til og foreslår her i dag. Vi behandler i virkeligheden følgerne af den bemyndigelse, vi vil give ministeren, og for mit vedkommende står det i hvert fald således, at det ville være godt, om man kunne få denne form for hjælp til talelidende ind under den almindelige undervisning og kun, hvor der er tale om ganske særlig hjælp, altså til ophold på institutter o. lign., bruger de regler, som selve forsorgsloven indeholder.

Jeg vil gerne give mit partis tilslutning til en velvillig behandling af hele dette spørgsmål ud fra de betragtninger, jeg har gjort gældende. Vi bevæger os på et område, hvor vi allesammen finder, at vi har en pligt til hurtigst muligt at afhjælpe den utrolig lange ventetid for de hårdt ramte mennesker, der skal stå på ekspektancelister to, tre år. Det er meget uheldigt. Vi mener også, at hvis man kan sætte ind gennem aftenskoleundervisning og på anden vis ved hjælp af de mange lærere, som nu kan blive

uddannet og få stillinger rundt omkring i landet, vil man ret hurtigt kunne nå til at opfylde de ønsker, som her er fremsat, og som det er nødvendigt bliver opfyldt, for at man kan række denne del af befolkningen en hjælpende hånd.

At jeg har tiltrådt bestemmelsen om, at staten overtager disse forpligtelser, finder jeg rimeligt også under hensyn til, at vi i 1950 vedtog en lov, hvorefter staten påtog sig hjælpeforanstaltninger for døve og døvstumme.

Ingeborg Refslund Thomsen: Den omfangsrige betænkning, der er forelagt dette høje ting, har affødt et meget lille lovforslag. Det bemyndiger socialministeren til at anvise nye veje for bedre at finde frem til de talelidende børn, det foreslår som noget nyt fuldstændig vederlagsfri behandling, og endelig tages der stilling til skolepligtige børns behandling.

Før i tiden affandt man sig vel med de lettere tilfælde af talelidelser, måske fordi forældrene vænnede sig til barnets mangelfulde udtale, måske af ligegyldighed og fordi folk i almindelighed ikke havde kendskab til, at en særlig undervisning kunne give gode resultater. Det barn, der stammede, blev drillet i skolen, blev sky og genert, blev det, man nutildags kalder hemmet på forskellig måde; men sådan var det nu engang. Nu er man ganske anderledes inde på at give alle børn den bedst mulige hjælp til at kunne klare sig senere hen i livet på lige fod.

Den første opgave er at finde børnene. Det kan vel bedst ske ved, at læger og sundhedsplejersker, der i andet ærinde kommer i sådanne børns hjem, er opmærksomme på, om et barn må henregnes til de talelidende. De færreste børn går i børnehave, men naturligvis må børnehavedejerne også drages med ind i arbejdet med at finde frem til børnene. Er disse først kommet i skole, vil lærere, skolelægen eller konsulenten for særundervisning, hvor en sådan findes, tage sig af barnet. Det fremgår klart af det materiale, der foreligger, at de to statsinstitutioner absolut ikke kan dække det behov, der er for en særlig behandling, og alt taler jo for at behandle de lettere tilfælde ude i landet i nærheden af barnets hjem, vel at mærke når behandlingen er fuldtud betryggende. De krav, der stilles til en såkaldt